

Moussaka of hutspot

Eerste druk, maart 2012
© 2012 Bea Bouten-van Elk

Corrector: Anton Bouten en Elma Riegen- van de Lustgraaf
Coverfoto: Max, Casper en Emmanuel

ISBN: 978-90-484-2309-5
NUR: 340

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

MOUSSAKA
OF HUTSPOT

BEA BOUTEN-
VAN ELK

Zoetermeer 2012

‘Het leven wordt voorwaarts geleefd en achterwaarts begrepen’
Citaat van: Søren Kierkegaard

Opgedragen aan mijn dierbare vader, moeder en broer Jos.

Met dank aan iedereen die mij dat duwtje in de rug heeft gegeven en speciaal aan Diana Binda, voor onze bijzondere reis naar Athene.

Inhoudsopgave

1. Zoetermeer 2009	9
2. Den Haag 1981	30
3. Athene september 1981	76
4. Athene november 1981	102
5. Athene 1983	121
6. Athene 1984	145
7. Athene juli 1990	169
8. Athene-Den Haag november 1990	196
9. Zoetermeer 2009	227
10. Athene 2009	241

Hoofdstuk 1

Zoetermeer 2009

Verstijfd van schrik staat Eva in het halletje en staart naar de brief in haar hand. Haar gezicht was eerst rood, maar is nu bleek geworden, haar wenkbrauwen trekken samen en haar lippen zijn op elkaar geperst. De postzegel vertelt uit welk land de brief afkomstig is en direct herkent ze de afzender door het handschrift. Eigenlijk weet ze het al, nog voor ze de brief heeft gelezen, er is iets vreselijk mis. Samen met de dagelijkse post is de brief, door de brievenbus, op de deurmat terechtgekomen. Half verscholen onder de folders en bankafschriften. Direct heeft ze hem er onder vandaan gegrist en als een geheim document tegen zich aangehouden. Pas nu durft ze te kijken naar de envelop en weet ze zeker wie de afzender is: Achilleas!

Ze lijkt in gedachten verzonken, maar binnen in haar hoofd is het van het ene op het andere moment een gekkenhuis aan het worden. Herinneringen flitsen voorbij, gevoelens komen te voorschijn en flarden van beelden uit het verleden schieten door haar hoofd. Steeds helderder wordt het voor haar, alsof ze wakker is geschrokken uit een droom, die haar deed denken dat alles goed was. Het verleden komt tot leven. Haar handen worden vochtig en gaan trillen. Haar hart begint sneller te kloppen. Eerst nog onopvallend maar daarna harder en heftiger, zo erg zelfs dat ze het in haar hoofd voelt bonken. Haar mond is droog geworden en ook haar ademhaling wordt vreemd, te diep, te snel en het lijkt wel of ze geen lucht krijgt.

‘Wat gebeurt er met mij? Doe normaal,’ spreekt ze zichzelf toe. ‘Hou je rustig, Eef.’ Ze corrigeert haar ademhaling door hem even in te houden en met kleine pufjes uit te blazen, net zoals ze op zwangerschapsgym had geleerd. Eerst de brief lezen, misschien valt het mee. Ze scheurt de brief open, loopt er mee naar de trap en gaat zitten op een van de traptreden. Gretig glijden haar ogen over de regels heen

en aan het eind van de brief begint ze opnieuw. Ieder woord zuigt ze naar binnen en laat ze voorzichtig toe in haar gedachten, tot de boodschap als één geheel doordringt en blijft nagonzen in haar hoofd. Voorovergebogen zit ze op de trap met haar blik onafgebroken naar de vloer gericht. Haar arm is naar beneden gezakt, met de brief nog in haar hand.

Hoelang ze zo zit weet ze niet, want er is even geen besef van tijd. Ze overdenkt telkens weer wat er staat in de brief. Ze wil ook niet stoppen met denken, maar blijven zitten op de trap en door niemand gestoord worden.

Buiten schijnt het najaarszonnetje krachtig voor de tijd van het jaar. De bladeren, van de uit de kluiten gewassen plataan voor de deur, beginnen te verkleuren. Voorzichtig vallen de eerste bruin gekleurde bladeren naar beneden, op de stoep en in de voortuin. De postbode van TNT in zijn oranje met zwart gekleurde hesje, heeft net de post bezorgd aan de Blauw-geellaan in de wijk Rokkeveen. Hij duwt zijn karretje onverstoorbaar verder, de hoek om, naar het volgende rijtje met huizen. Rustig gaat hij door met zijn route, niet wetende wat hij zojuist teweeg heeft gebracht met zijn postbestelling op nummer 106.

Het ene moment sta je redelijk zorgeloos, in de slaapkamer, op de eerste etage, de was weg te werken. Een paar tellen later, als je niets vermoedend de post opdraapt van de deurmat, lees je een brief die je hele leven, waarvan je dacht dat je het op orde had, weer overhoop haalt.

‘Waarom juist nu? Alles loopt eindelijk een beetje goed,’ kreunt Eva. Tussen haar en Fons gaat het beter. De jongens gedragen zich en worden zelfstandiger. Ze krijgt wat meer tijd voor zichzelf en ze heeft net een vaste aanstelling voor drie dagen bij haar nieuwe werkgever. Ze voelt zich beter, stabiel en heeft veel meer zelfvertrouwen.

Uitgerekend nu wordt ze herinnerd aan haar verleden. Het verleden waar ze niet meer aan wil denken. De mooie, maar valse herinneringen. Ze voelt de schaamte als ze zich weer overgeeft aan de verleidelijke gedachten die zo zuiver leken. De pijn die ze per se wilde voelen, hoe masochistisch ook, omdat ze anders niet kon geloven dat het werkelijk waar was. Het heeft haar vertrouwen kapot gemaakt. Elke keer

als ze weer terugdenkt is er onbegrip, maar ziet ze uiteindelijk toch dat ze misbruikt is. Opnieuw voelt ze ogen in haar rug prikken. De jaloezie en afgunst van sommige vrouwen en het misselijkmakende gevoel dat het haar eigen schuld is geweest. Ze heeft als een dom, naïef, egoïstisch kind alles geloofd. Hoe is het mogelijk. Eva zucht en kijkt naar het gestreepte behang op de muur dat aan de onderkant loslaat. Onbewust trekt ze eraan en een hele reep komt van de muur af. Boeiend. Ze doet haar hand naar haar mond en begint nerveus aan de net weer aangegroeide nagel te kluiven. De gedachten over vroeger maken haar gek en daarom is ze gestopt om er verder over na te denken. Bijna alles heeft ze weggestopt, behalve één ding, dat draagt ze voor de rest van haar leven mee en daar zal niemand aankomen. Verder heeft ze de zaak afgesloten en het een plek gegeven. Tenminste, ze dacht dat het goed was afgesloten en haar ogen kijken spottend de lucht in.

‘Een plek gegeven,’ herhaalt ze minachtend en ze kijkt weer strak voor zich uit. Er volgt een diepe zucht.

De brief, nog krampachtig in haar hand, wil ze het liefst verstoppen, wegdoen, verscheuren, net doen alsof hij nooit is aangekomen. Of misschien nog beter, terugsturen, net als al die andere brieven die ze in het begin kreeg.

‘Deze brief is anders, dat weet je, Eef. Je kunt er niet omheen,’ spreekt ze zichzelf toe. Ze perst haar lippen weer op elkaar, haar neusgaten sperren zich. Ze merkt dat haar ogen vochtig worden en haar maag verkramppt.

‘Nee, ik laat me niet opnieuw misleiden om me dan weer schuldig te voelen.’

Steeds meer herinneringen komen naar boven. Subtiele gevoelens borrelen op en willen haar weer op andere gedachten brengen.

‘Nee, ik heb inmiddels een eigen versie van alles wat er gebeurd is en daar kan ik mee leven,’ zegt Eva geforceerd tegen zichzelf.

Ze verzet zich tegen de gedachten, duwt alles van toen weg en voelt zich even meester over de zaak. Maar helaas de wereld van zoveel jaar geleden laat zich niet op commando wegsturen en als een trouwe postduif keert het terug. Ze kan het niet stoppen en gedachten over-

spoelen haar. Alsof ze naast een lopende band staat met een black-out, zo lijkt het wel. Ze heeft geen verweer. Tranen van onmacht staan klaar en kunnen elk moment losbarsten. Overmand door het plotse-linge verdriet, rent ze snotterend naar boven. Struikelt bijna, halverwege de trap over een stapeltje theedoeken, stoot op de overloop een bouwwerk van lego om, vlucht haar slaapkamer in en valt op bed. Onder de dekens, drukt ze haar hoofd in het kussen en huilt. Als ze uiteindelijk op haar rug ligt en naar het plafond staart, prikken haar rood geworden ogen. De gele plekken op het plafond, waar ze zich normaal gesproken altijd zo aan ergert, doen er nu niet toe. Hoe vaak heeft ze Fons gevraagd om het te witten. Ze probeert haar gedachten te ordenen.

‘Denk nu niet aan de nare dingen, maar beperk je tot de milde herinneringen die geen kwaad kunnen,’ zegt ze tegen zichzelf. ‘Niet alles overdenken, dat gaat niet.’

Haar maag voelt de spanning.

‘Hoe kan deze brief toch weer zoveel impact hebben,’ fluistert ze. ‘Ik heb in het verleden toch voldoende aandacht besteed aan die periode. Eerst de geflopte sessies met de vreemde psychologe, daarna op eigen kracht met die zelfhulpboeken en uiteindelijk de gesprekken met een andere psycholoog. Maar nu blijkt dat niets is verwerkt. Alle ellende komt weer boven drijven. Haar lichaam trilt en voelt koud. Ze besluit alle gedachten opnieuw weg te drukken. Een mechanisme waar ze goed in is geworden. Ze kan beter aan iets minder ergs denken. En als groepen komen de bizarre, lachwekkende gedachten naar boven over de consulten met hoe heette ze ook al weer? ‘Weleda,’ de vreemde psychologe, met wie ze vage gesprekken heeft gevoerd. Ze trekt de dekens opnieuw over zich heen en doet van vermoeidheid even haar ogen dicht.

Maart 2000

Als een zombie zit Eva op de bank. Ze ziet er vermoeid en afgetobd uit. Ze lijkt wel vijftig in plaats van eind dertig. Ze is net naar huis gestuurd door haar collega Barbara, die haar op het werk aantrof, sta-